

[Erik Kragh.]

„Jeg føler, at Syd- og Sydøstasiens skæbne vil blive afgjort i de nærmeste år af, hvad der sker i Vietnam.“

Krigen i Vietnam er en prøve på, om de såkaldte nationale befrielseskrige, der jo indgår — og det må vi aldrig glemme — i den russiske definition af fredelig samexistens, skal kunne bruges som middel til efterhånden at udbrede de kommunistiske imperier. Det er ikke kommunistforskrækkelse, dette her; det, det drejer sig om, er russisk og kinesisk magtpolitik.

Om spørgsmålet om forhandlinger og bombestop vil jeg gerne sige, at det jo er almindeligt og naturligt for os her i vesten at tro, at når bare parterne kommer til forhandlingsbordet, vil man finde en løsning. Derfor siger man også, at en militær løsning af problemet i Vietnam er udelukket. Men jeg tror, det er at oversimplificere problemet, for spørgsmålet er: hvilken anden løsning er der egentlig? Hvad kan få Nordvietnams ledere til at opgive deres aggression i Sydvietnam? Vel kun, at de erkender, at det er i deres egen interesse at standse aggressionen. Men tror man, at man opnår det ved en ensidig standsning af bombeangrebene i Nordvietnam uden tilsvarende indrømmelser fra den anden side? Mon ikke fastholdelsen af det militære pres både i syd og nord er en forudsætning for at få lederne i Nordvietnam med på en løsning? Har USA blot den mindste antydning af, at Nordvietnam vil gå til forhandling, hvis USA stopper bombardementerne? Hverken U Thant eller Kosygin har været i stand til blot at antyde noget løfte herom; derimod har Ho Chi Minh og den nordvietnamesiske forsvarsminister, general Giap, klart og tydeligt så sent som i denne måned afvist enhver tanke om forhandling.

Så siger man, at bombningerne er virkningsløse, at de ingen betydning har, og man siger, at der er uenighed mellem McNamara og de militære ledere. Det sidste tror jeg nok er rigtigt, men der er ikke væsentlig uenighed om dette. I hvert tilfælde er det ikke rigtigt, at bombningerne er virkningsløse. Forsvarsminister McNamara udtalte nemlig den 25. august i senatets forsvarsudvalg, at de tre formål med bombningerne, som man satte sig,

da man begyndte dem i 1965, stort set er nået, nemlig at reducere fortsat infiltration eller øge prisen for denne infiltration ned i Sydvietnam, at stive det sydvietnamesiske folks moral af, hvilket var nødvendigt på det tidspunkt, og endelig at gøre det klart for lederne i Nordvietnam, at en fortsat aggression i Sydvietnam ikke ville være uden bekostning.

Når der altså opfordres til ensidigt bombestop og forhandlinger, må man spørge, hvad der egentlig skal forhandles om, og hvor længe disse forhandlinger skal vare. Skal kampene i Sydvietnam fortsætte med uhindret infiltration nordfra, samtidig med at man forhandler? Her vil jeg gerne henlede opmærksomheden på begivenhederne i Korea. Koreakrigen var anderledes rent militært set end Vietnamkrigen, men politisk var det den samme krig, det var den kommunistiske nordlige halvdel af et land, der ville indlemme den sydlige, ikke-kommunistiske halvdel. De våbenstilstandsforhandlinger, der blev ført under Koreakrigen, varede i 2 år, og krigen kostede de allierede 200.000 mænd i de 2 år. Fra kommunistisk side søgte man gennem forhandlingerne at opnå det, som man ikke kunne opnå ved militære midler. At standse bombningerne ville være at lette presset og give lederne i Nordvietnam mulighed for at opbygge deres militære styrker i Sydvietnam — de styrker, som i det sidste års tid er blevet hårdt medtaget. Hvis man vil have forhandlinger, der ikke trækker ud i årevis, så viser erfaringen fra Korea, at det militære pres må opretholdes. Det er derfor ikke meget sandsynligt, at De Forenede Stater indlader sig på et nyt Panmunjom, hvilket var stedet, hvor våbenstilstandsforhandlingerne fandt sted i Korea.

Jeg hører til dem, der hellere end gerne så krigen standset i Vietnam. Jeg siger bare, at denne standsning må ske på en realistisk basis, og mon ikke det er mere realistisk at tro, at krigen vil blive standset den dag, da Nordvietnam erkender, at aggressionen ikke vil lykkes, og at krigen derfor efterhånden dør ud? Dette er måske en sandsynligere udgang end en egentlig fredskonference.

Det andet spørgsmål, jeg gerne ville tale om, var NATO. Nu har der været sagt